

Chuyện về người đi chợ

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Hai, 09 Tháng 8 Năm 2010 06:27

Chị ạ nói đi t là bà n tôi b m t cái tát tai choáng váng m t mây

*M t ngôi bi t th nh khiêm t n cu i đ ng Hoàng Di u, Đà L t. Phía sau là v n h ng và có th nhìn th y tr ng Couvent th p thoáng áo xanh lam c a các n sinh n i trú. Đó là “ngôi nhà h nh phúc” c a chúng tôi cũng là tên do các b n yêu th ng đ t cho nó.

Chúng tôi s ng êm đ m h nh phúc v i ba đ a con th t đ th ng và m t em bé còn đang trong b ng m . Căn nhà lúc nào cũng r n rã vui t t i nh t là T t đ n còn thêm “nh ng con bà ph c” (t c là nh ng s quan Võ b không đ c v Sài Gòn ăn T t vì c m tr i) t t c đ u quay qu n vui ch i nh chính nhà c a h , b i vì các anh thích cái không khí tho i mái và thân th ng nh t mà chúng tôi đã th t thân tình đón t p. N u cu c s ng y đ c kéo dài thì th t đúng là chúng tôi đã có m t thiên đàng h nh phúc th t s r i. Nh ng đâu có ai ng r ng Buôn Mê Thu t m t, m i n i di t n v Sài Gòn. Gia đình tôi cũng trong làn sóng kinh hoàng đó. Tôi và các con đ c ông bà n i các cháu yêu th ng đùm b c, và tôi đã sinh cháu bé ngay tháng t năm đó . Cũng vì th mà ch ng tôi không th ra đi m t mình. Anh đã lên đ c tàu nh ng anh i nh y xu ng b i v . N u anh bi t tr v r i i ph i xa m con tôi vĩnh vi n ch c anh đã ch ng quay v . Đó cũng chính là n i đau ray r t, ni m ân h n khôn nguôi c a chúng tôi .

Tháng sáu anh đã đi trình di n h c t p c i t o, v i hy v ng sau m i ngày s tr v Không có ch ng tôi n nhà, tôi r t s h i và bu n lo. Anh đã cho tôi m t đ i s ng n đ nh v ng vàng. Nay không có anh tôi không th làm gì h t, tôi đã m t h t, m t c nh ng c c m toan tính c a chúng tôi cho con cái sau này. Tôi không còn gì h t ngay c m ng s ng c a tôi cũng r t mong manh vì m i sanh cháu còn quá nh . R t may nh s lo xa c a bà n i các cháu nên m con tôi còn đ c ăn c m thêm vài tháng. Toàn dân t thành ph đã ph i ăn khoai lang, khoai mì và bo bo. L ng th c bán theo s gia đình, hoàn toàn không có g o. Khi nào đ c mua b t mì thì sung s ng l m. Vì có th đ i b t l y bánh mì (món ăn ngon nh t lúc b y gi) Nh có bánh mì tôi có thêm vi c làm đ ki m đ c vài đ ng đi ch . Tôi ph i lo làm n c s t (mu i + cà chua) thái cà r t c c i đ a leo làm đ chua mang ra tr c c a bán t 4 gi sáng.

Ngày tháng c qua đi v i bu n lo n ng trứ vì 4 đ a con c n ăn đ s ng . Tôi nh con chong chóng h t bán bánh tôm bánh cu n t i đ ng Duy Tân i quay ra bún c bún riêu đ đ ng Gia Long. Nh ng cũng không đ c bao lâu vì “chi n đ ch đ p lòng l đ ng”. Tôi i ph i ch y thu c tây, ai c n bán c n mua là có tôi làm chân ch y. Tôi còn nh m t l n có ng i c n mua 5 chai n c bi n, mà tôi ch có đ v n cho 2 chai, th là tôi ph i ch y làm 3 l n t ch V n Chu i qua ch Bà Chi u m i giao đ hàng đ c . Đ p xe đ p mu n ki t s c vì m hôi và n c m t nhỏ nh t đ n không th y đ ng đi. Nhi u lúc đ u óc tôi mu n v tung ra vì nh ng tính toán cho cu c m u sinh, vì nh ng thay đ i khôn l ng c a xã h i ch nghĩa và nh t là vì nh ng hoang mang lo s cho ch ng tôi đã bao lâu bi t vô âm tín. Ban đêm, nhìn nh ng khuôn m t ngây th c a các con tôi trong gi c ng say s a; tôi yên tâm vì tôi v n còn có chúng t bên tôi. Nh ng ch ng tôi nay t đâu? Đói no t m l nh ra sao? Anh là ng i n ng tình ch ng v , yêu quý các con, li u anh có yên gi c đ c không? Hay cũng nh tôi thao th c su t đêm thâu v i bao

Chuyện về người côi tở

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Hai, 09 Tháng 8 Năm 2010 06:27

nhĩ lo âu tởc nghĩn không phĩĩng giĩĩ thoát. Chĩĩ có lúc này tôi mĩĩ đĩĩĩ c tĩĩ do khĩĩc nĩĩ c nĩĩ đĩĩ vĩĩ bĩĩt nĩĩ buĩĩn lo nĩĩng trĩĩu bên mình. Tôi không dám khĩĩc trĩĩĩ c mĩĩt các con vì chúng sĩĩ òa khĩĩc theo ngay khi thĩĩy tôi chĩĩy nĩĩĩ c mĩĩt.

Mĩĩĩ gĩĩn mĩĩt năm sau tôi mĩĩĩ đĩĩĩ c tin chĩĩng tôi dù chĩĩng phĩĩĩ là tin vui. Anh đĩĩng bĩĩ mĩĩt cĩĩn sĩĩt rét ác tĩĩnh và thiĩĩu thĩĩc ăĩĩn trĩĩm trĩĩng có thĩĩ chĩĩt bĩĩt cĩĩ lúc nào. Mong ĩĩĩ c cĩĩa anh là muĩĩn biĩĩt tin tĩĩc cĩĩa mĩĩ con tôi trĩĩĩ c khi anh nhĩĩm mĩĩt. Trĩĩĩ đĩĩt nhĩĩ sĩĩp đĩĩ đĩĩĩ chân tôi. Tôi ỉĩy van ngĩĩĩ đĩĩa tin xin chĩĩ đĩĩĩng cho tôi đĩĩ gĩĩp anh.

Sau cuĩĩc hành trĩĩnh khá vĩĩt vĩĩ, ỉĩĩ suĩĩĩ bĩĩng rĩĩng, nhĩĩng con vĩĩt cĩĩn tôi chĩĩy máu tũĩĩm lum mà tôi không hĩĩ biĩĩt sĩĩ biĩĩt đĩĩu. Quĩĩn áo ĩĩĩt hĩĩt, gió ỉĩnh làm tôi rét run, xanh mét. Tĩĩn ỉĩĩ chĩĩa kĩĩp mĩĩng thì đĩĩ bĩĩ cán bĩĩ trĩĩĩng trĩĩĩ tra hĩĩĩ lâu ỉĩĩ là lâu. Cuĩĩĩ cùng vì “cĩĩm phĩĩc lòng yêu chĩĩng cĩĩa phĩĩ nĩĩ miĩĩn Nam”. Hĩĩ cho tôi gĩĩp mĩĩt. Vì chĩĩng tôi đĩĩu nĩĩng nên anh em cùng “láng” cho mĩĩc vĩĩng ỉĩ giĩĩa còn các anh mĩĩc vĩĩng chung quanh đĩĩ che gió ỉĩnh.

Thĩĩt sĩĩ thì có che đĩĩĩ c bao nhiêu đĩĩu vì mĩĩĩ khi gió tĩĩt vào thì tĩĩt cĩĩ đĩĩu lĩĩnh gió cát đĩĩy cĩĩ mĩĩt mũĩ. Tôi chĩĩt đĩĩng khi thĩĩy chĩĩng tôi chĩĩ còn là bĩĩ xĩĩĩng sĩĩn đĩĩn, hàm rĩĩng trĩĩng nhĩĩ ra vì đôi má đĩĩ hóp ỉĩĩ, cĩĩp mĩĩt lõĩĩ sâu không còn thĩĩn sĩĩc. Tôi khĩĩc ỉĩng ỉĩ nĩĩĩ c mĩĩt nhĩĩ mĩĩa nhào tĩĩĩ bên anh, ỏĩĩ ỉĩy tay anh, còn anh thì không còn đĩĩ sĩĩc đĩĩ nĩĩm tay tôi nĩĩa. Thĩĩĩ gian nhĩĩ ngĩĩng ỉĩĩ, các anh xung quanh cũĩĩng yĩĩn ỉĩng ngĩĩm ngũĩ.

Tôi không thĩĩ nào quên đĩĩĩ c đĩĩm hĩĩm ỉĩy, trĩĩĩ c đĩĩng ỉĩa bĩĩp bũĩĩng, mĩĩy chĩĩc khũĩĩn mĩĩt mà tôi chĩĩc trĩĩĩ c kia đĩĩp đĩĩ oai phong ỉĩm trong bĩĩ quân phĩĩc VNCH, bĩĩy giĩĩ thì chao ỉĩĩ là tĩĩĩ nghiĩĩp, hĩĩ chĩĩ còn là nhĩĩng bĩĩ xĩĩĩng ngĩĩĩ biĩĩt cĩĩ đĩĩng. Thĩĩĩng ngĩĩĩ, thĩĩĩng mình tôi khĩĩc đĩĩn đĩĩu nhĩĩc cĩĩ hai mĩĩt.

Chĩĩng tôi thì nĩĩm thoi thóp, miĩĩng vĩĩn cĩĩ cĩĩĩ, chĩĩc anh đĩĩ mĩĩn nguyĩĩn? Đĩĩa con gái út cĩĩa anh mĩĩĩ tám thĩĩng nên hĩĩy còn bú mĩĩ. Hai bĩĩu sĩĩa cĩĩng nhĩĩc, tôi chĩĩt tĩĩnh tĩĩn tĩĩn đĩĩ xin ỉĩĩ mĩĩĩ ngĩĩĩ ra xa đĩĩ vĩĩt sĩĩa. Tôi bĩĩng chĩĩn sĩĩa bĩĩ thêm hai muĩĩng đĩĩĩng rĩĩ đĩĩ cho chĩĩng tôi tĩĩng muĩĩng mĩĩt.

Chĩĩng tôi có ỉĩnh vĩĩo mĩĩy chĩĩn sĩĩa cĩĩa tôi mà tĩĩĩ sáng anh đĩĩ tĩĩnh hĩĩn. Mĩĩy anh bĩĩn cĩĩ chĩĩc anh là uĩĩng sĩĩa tĩĩn nên mĩĩĩ đĩĩĩ c nhĩĩ vĩĩy.

Sau chuyĩĩn đĩĩy tôi ngĩĩ bĩĩnh cĩĩ tuĩĩn ỉĩ. Vĩĩa khĩĩĩ là tôi ỉĩĩ sĩĩa soĩĩn đĩĩ mĩĩt chuyĩĩn nĩĩ ấĩ vì tôi biĩĩt chĩĩng tôi rĩĩt cĩĩn thuĩĩc men và tĩĩm bĩĩ. Hai chân anh ỉĩy không mang nĩĩĩ tĩĩm thân gĩĩy chĩĩ còn 40 ký ỉĩ. Nĩĩĩ buĩĩn lo này chĩĩa hĩĩt, ỉĩĩ đĩĩn nĩĩĩ buĩĩn vì con bé không thĩĩm sĩĩa mĩĩ nĩĩa. Thĩĩ là tôi mĩĩt thêm nĩĩm hĩĩnh phĩĩc vĩĩ biên là đĩĩĩ c ỏĩĩm con, ngĩĩm cái miĩĩng xinh xinh cĩĩa con nhĩĩ gĩĩn ỉĩĩn vĩĩĩ bĩĩu vĩĩ mĩĩ đĩĩ đĩĩĩ c mĩĩ chuyĩĩn cho giĩĩng sĩĩa chan chĩĩa yêu thĩĩĩng. Các cĩĩ đĩĩ nói là khi đĩĩng cho con bú thì không đĩĩĩ c cho ai sĩĩa cĩĩa mình kĩĩo trĩĩ sĩĩ chĩĩ sĩĩa mĩĩ. Tôi cũĩĩng tin nhĩĩ thĩĩ nhĩĩng biĩĩt làm sao hĩĩn khi thĩĩy chĩĩng tôi cũĩĩng đĩĩn sĩĩc sĩĩng.

Muĩĩn có thuĩĩc men và đĩĩ ăĩĩ cho chĩĩng thì phĩĩĩ lo tĩĩn nhiĩĩu hĩĩn. Bán ngoàĩĩ đĩĩĩng bĩĩ đĩĩĩĩ , tôi soay ra làm bánh croissant ỉĩ nhà. Tĩĩĩ nào tôi cũĩĩng nhĩĩ mĩĩy cĩĩu hàng xĩĩm sang nhào bĩĩt hĩĩ, xĩĩng bĩĩt bánh rĩĩĩ chĩĩ bĩĩt nĩĩ cho vào lò. Lúc đĩĩu tôi tĩĩ làm, tĩĩ bán nhĩĩng sau tôi đĩĩ bà con ỉĩĩ xĩĩm ỉĩy bánh đĩĩ bán các nĩĩĩ, bán nhiĩĩu thì ỉĩĩ nhiĩĩu. Nĩĩu không bán hĩĩt thì tôi ỉĩy ỉĩĩ đĩĩ nĩĩĩng khĩĩ bán cho các chĩĩ đĩĩ thĩĩm nuĩĩ. Vĩĩy mà cũĩĩng chĩĩng đĩĩĩ c bao lâu thì hĩĩt vĩĩn vì bánh

thì vẫn phải làm mà tiền thì không thu được vì ai cũng nghèo nên dù bán bán hàng cũng không đủ tiền mua gạo nên lấy khoai tẻ ăn sau, rồi ăn sau nữaDù sao tiền phải xoay số cho có đủ tiền đi thăm nuôi chúng.

Từ năm 1977, chúng tôi bắt “biên chế” chuyển từ Cà Tum qua Trại An Định ở Biên Hòa . Lúc đó chúng tôi mới được đi thăm chính thức. Cán bộ trong trại đã gọi tôi về nhà, cho phép thân nhân đi thăm sau hai năm biệt tăm tin tức. Có được tin này là do người bạn thân của gia đình tù nhân cùi tỳ. Sau lần thăm đó, anh bạn đưa ra Bác lúc nào tôi không hay .

Thời gian này là khoảng khi phải vượt biên đi lung tung, nào Lào Cai, nào Yên Bái, nào Lạng Sơn ! Về được tin này thì đã chuyển đi nơi khác, không có cách nào thăm nuôi được . Tôi phải mua chui hàng phẩm để được phép gọi quà, mới gói chui có 3 kg thôi, đưa cho phải viết theo ám số . Tôi phải làm thủ tục kho vận và chai nước mắm, hy vọng mua thì được lâu vì không biết bao giờ gói quà mới tới tay người nhận. Trong thư tôi hỏi thăm, các con tôi nói: “Bố sống quá, có nhiều đồ ăn ngon hơn tôi mình!” Còn gì đau khổ và xót xa hơn cho tôi khi nghe thư và câu so sánh thế này!!

Cùng tôi cũng tìm ra được họ chuyển anh về Vinh-Nghệ Tĩnh. Tôi và anh về thăm. Vì không có giấy phép nên chúng tôi phải đi tàu về giá chui đen, nghĩa là đi ngang chợ mua và giá vé gấp đôi . Tôi nói tôi sống vào báo công an là tôi bắt mua nên mua luôn có giấy phép thăm nuôi và xin họ chuyển họ nhận cho. Phải có giấy đó tôi mới được phép vào trại thăm chúng tôi. Tôi đã phải nói dối mới thoát qua lính gác.

Về xuống tàu là tôi đã hoảng sợ vì dân đưa hàng đến chờ chờ bắt tôi: “Về ngay kìa!” Cũng may họ không ném đá chúng tôi như đã ném đá các anh khi phải chuyển ra Bác. Chúng tôi thì nói là chiểu theo Bộ, họ không kiểm tra chúng tôi. Qua ngày Chuyển tôi vẫn còn hy vọng gấp mua vì họ nói anh đi xa làm việc, đã cho gọi rồi, thì hai số gấp. Đêm Chuyển, tôi nhớ mê thư anh về báo cho tôi biết là anh đã chết!? Anh linh thiêng như vậy chăng? Tôi thì khóc quá trại làm thủ tục gọi cùi tỳ. Các chị đi thăm nuôi an ủi tôi “ Sinh đẻ lành, yên chí đi, mai được gặp”. Tôi không thể nào được tin này buồn lo, bởi vì cả tôi đêm đó và thủ tục luôn đèn sáng, không thể nào ngủ được. Mắt sáng tôi đã dậy . Mắt người lo lắng vì nghe nói đó không bao giờ tù nhân có cơm ăn. Trại sáng hơn. Đều đặn hàng ngày mù cả núi, từ trên nhìn xuống, tôi thấy hàng ngàn người đi ra lao động. Tôi nhớ người mẹ người du, như có ai dậy tôi, tôi thì đi xuống chân núi, nói cơm các thân nhân tù cùi tỳ ở trại. Toán 1 đi qua, rồi toán 2, rồi toán 3, tôi nghe thấy tiếng gọi “Chị chung, chị Minh” và tiếp theo tiếng ai la to: “anh Chung chết rồi!” Tôi ngã xuống và không còn biết gì nữa .

Khi tôi nhớ lại, tôi thấy tay chân bắt trời vào trống tre, y sĩ đang chích thêm hai mũi thuốc kho. Tôi nghe kể là tôi đã ngủ đi và họ khiêng tôi lên núi cùi tỳ hàng qua rồi. Họ phải trời tôi lấy vì số tôi viết về làm giấy kim chích. Tôi nói tôi không sao, cứ trời ra cho tôi . Sau cơn choáng quá đau tôi lấy trái thành bình tĩnh quá làm họ cũng phát hoảng luôn. Tôi yêu cầu gì thì họ cũng cho phép hết.

Tôi xin được gặp bạn bè thân của chúng tôi, trao đổi cho các anh hơn 120 kí lô quà tôi mang đến. Ai cần gì thì lấy rồi viết thư về nhà nhận về con đem tiền trả tôi. Cùng các bạn mang đến cho tôi mua cái túi xách tay, trong chui có gì ngoài bà bà cũ mềm của chúng tôi. Họ cho

tôi m t chén c m h m, hôi mùi g o m c, trên có qu tr ng lu c d mang ra m . Tr em theo sau đ nhìn bát c m, tr m tr : “ c m kìa! c m kìa!” tôi di nh m t thấy ma s ng, m t m to mà nào có nhìn th y gì, tai cũng ch ng nghe th y gì, b c th p b c cao theo hai ng i diu tôi đi, tìm nh đau bu t, n c m t ch y không ng ng. Khi ra t i m tôi l i ng t đi m t l n n a. Giá mà khi y tôi d c đi luôn theo ch ng tôi thì hay bi t m y!

Tôi tr v nhà v i m t thân xác rã r i, m t đ u óc r ng không, bi ng ăn, m t ng , ch nói năng gì, m t m to mà ch nhìn th y gì. Tôi đã ph i ra, vào nhà th ng Ch Quán m y l n . R t may cho tôi và các con tôi là lúc đó tôi có m t cô em và m t ng i b n lo l ng và chăm sóc m con tôi t n tình.

Vài tháng sau, tôi nh n đ c 2 thùng quà tr l i v i hang ch “Ng i nh n đã ch t. Tr i yêu c u hoàn.” Ra b u đ i n lnh 2 gói quà xong, v a ra đ n c a tôi l i ng t đi . R t may có anh b n hàng xóm đ p xe xích lô đang ch đ ch tôi v nhà. T i b a ăn, nhìn b n đ a con ng i ăn ngon lành v i tốp m ngào đ ng và n c m m, quà c a b tr l i, n c m t tôi l i ch y nh m a . R i t i g n c năm sau, ph ng tr ng m i c đ i di n đ n chia bu n và đ a cho tôi biên b n “ph m nhân ch t”. Nh m nh gi y này mà m con tôi m i đ c đi M theo di n HO. (Tôi v n còn gi m nh gi y này, xin g i kèm theo đây đ m i ng i bi t “t i ác” c a ch ng tôi!) Can t i: Gi ng viên tâm lý chi n xã h i h c Tr ng Võ B Qu c Gia Đà l t. Án ph t tù: 3 năm; nh ng khi ch t đã 3 năm 7 tháng. N u h đúng l i ch c ch ng tôi không th ch t.

Th là xong là tuy t v ng c đ i. Lúc đó tôi s ng cũng nh ch t r i, nh ng vì b n đ a con nh , chúng đâu có t i tình gì. Bên n i bên ngo i ai cũng mu n nuôi dùm 1, 2 đ a nh ng tôi không th nào ch u đ c n u đ 1 đ a con xa tôi . Tình th ng con đã th ng cái “điên” c a tôi đ lo l ng cho chúng nh ng v i ph ng khóm thì tôi th t là m t “m điên d d n”. Tôi không ch u đi h p t h p ph ng gì c . Công an khu v c t i t n nhà b t đi h p.

Tôi nói: “Ng i mà các anh th y có t i là ch ng tôi thi anh đã ch t r i, tôi và 4 con nh không còn gì ph i h p v i hành n a”.

Lúc tr c mình ngu nên c tin là ph i h p hành cho t t thì h xét cho ch ng v s m. Nay tôi không còn gì đ s n a thì h l i đ tôi đ c yên thân.

Tôi b t đầu tính chuy n v t biên, m y m con đ t d u nhau đi tìm đ t h a không bi t bao nhiêu l n. H t đi t Nhà Bè, Vũng Tàu, M Tho đ n R ch Giá, Sóc Trăng nh ng đ u không thoát, t tù cũng m y l n. Xu ng ghe ra bi n l i th y h i h n vì th ng con, ch a th y thoát mà ch th y ch t t i n i.

B b t tù đầy thì l i càng h i h n h n vì các con không có th c ăn, n c u ng ch có m t ca nh . Trong tr i ch có 1 cái ao tù, ăn cũng đó mà t m gi t cùng n i. B n th u không th t cho nên tr con không b đau b ng a ch y thì cũng gh l ghê h n. Tôi s quá đ n không dám nghĩ đ n đi n a .

Ph i c y nh xin đi d y l i dù bi t là nhà giáo ch húp cháo thôi. Nh ng dù sao đi n a cũng còn có ch đ mua “nhu y u ph m” và đ c “th u” đ bán quà cho h c trò trong tr ng.

Th i gian này t m n đ nh, lo cho các con t i tr ng cũng ph i ch y ch t vì “nh t thân, nh th ” c a xã h i lúc b y gi . Ph n mình thì xong r i, b n bè tôi còn r t nhi u có ch ng dang t

tôi. Thành thạo chúng tôi hợp nhau để “lá rách nát đùm lá tươi” để a nào có thể gì cho tui ăn để c thì mang tui gom lại để chia cho những bạn sắp đi thăm. Trong cái tình đó tôi lại thấy để c nhieu sự đau khổ mà người và tù phải chịu đựng như c nhieu mà không ai có thể chia sẻ với họ. Chúng tôi nhận một chuyện rất thật của một người bạn thân của tôi, chúng tôi đã chia sẻ từng bó rau muống từng chén nước mắm “muối + nước màu” cho các con ăn. Từng viên để c mang vào tù cho chúng. Chúng tôi bạn tôi lại có “nhà hạnh phúc” và các anh tù phải làm việc thật thì cần bạn mới cho phép gặp với tôi đó.

Là dĩ nhiên chúng tôi làm khổ sai cả t để c để c ân huệ đó. Chúng cũng là một cô giáo, sống rất đở d và thành tín, thành thạo chúng vô cùng, những khi vào thăm đã thấy “nhà hạnh phúc” có mấy cái trống tre và mấy anh cán bộ người canh. Chúng đã không thể “cho anh” và đi u này đã khiến anh nghĩ là chúng đã có “ai khác” ngoài tôi. Chúng đã bạn anh chị bạn tôi bạn còn gì thể thm họ nữa không? Tôi gian đã qua tôi hy vọng anh đã thông cảm với chúng với cái “không thể cho anh” đó. Mặc dù gì thì anh chúng cũng đã xa nhau, thật là một đi u rất đáng tiếc.

Lại thêm một cô bạn láng giềng, may mắn có ông chúng để c thể về sau mấy năm tù tôi. Những tháng ngày trong lao tù khiến con người cũng thay đổi nhiều lắm. Để nóng giận và một c cảm thấy mình. Một hôm cô bạn tôi để c nhà nước cho mua một khúc vải may quần với giá rẻ dành cho các công nhân viên nhà nước. Cô mang về khoe nói là bán đi số lại để c sáu ngàn để c. Ông chúng lại mua may để c vì ông ta thấy cũng cần phải có một cái quần mới. Bạn tôi người người nhà mua cho chúng may, nhà mua bán đi để thêm tý tiền lo cho gia đình nên nói với chúng: “Khúc vải này sáu ngàn là đó anh.” Chúng nói để t lại là bạn tôi bạn một cái tát tai choáng váng một mây, sự việc xảy ra quá sốc thật chúng của mọi người. Anh chúng rất họ họ về hành động vũ phu của mình; tuy nhiên anh vẫn để lại cho bạn tôi cái tôi “coi cái quần họ chúng”. Đó lại là một trong muôn ngàn cảnh ngộ trên trời dưới đất.

Thật thoát đã qua 7 năm lúc này cuộc sống mới con tôi đã để th vì chúng em bạn bè người quốc đã bắt để u gọi tên về cả u trở. Tôi để c một chúng cho theo đi để bạn c một Anh. Tâm trạng tôi thật rồi và lo sợ li u bạn c lên có phải là Anh không hay lại là một c của ai khác?!! Trên để c đi cũng không kém gian nan cả c khổ như khi đi thăm nuôi tôi và Kà Tum. Tôi phải gọi một tôi tôi Nghê Tĩnh để cùng với người cháu đi vào K3 chúng họ chôn xác Anh. Để c thì xa, để t sét trở n trở t tôi nghĩ đành phải bạn cu c vì hai bàn chân đã sống rất. Tôi người xu c bên để c và khóc về a van vái “anh có linh thiêng xin phù hộ cho em tôi người để mang anh về gọi em và các con”.

Đang gặp để u khổ nạn nguy hiểm thì nghe tiếng xe lại c cả c do một con trâu kéo, trên là các cán bộ đi công tác về. Họ tra hỏi và tôi “thành khẩn khai báo” nên họ cho tôi lên xe quá giang tôi tôi n. Tôi như người cháu trở lại để đón Mẹ tôi trở vào trở ngày hôm sau để bạn c một. Tôi không thể nào quên cái cảm giác hãi hùng khi để c anh cán bộ để a lên núi, chúng đó là chúng để c các thân nhân tù lên để t m qua đêm vì không có xe về ngay. Khó cho tôi là khi tôi tôi người thì chúng có một mình, có sự cũng chúng làm sao họ để c tôi đành cu c u n người các để c thiêng liêng, Chúa Mẹ, Phật Quan Âm Bồ Tát cu c u khổ cu c u n, cu c u chúng tôi che chúng bạn o với tôi. Cảm một một to mà van xin cu c u nguy hiểm đâu có dám như một một một c dù đã quá một một.

Rất may trở về bắt để u t m sáng là một tôi đã để n người. Chúng tôi để c cán bộ họ chúng để n đi tìm

m, may m n tôi g p đ c anh cán b ng i mi n Nam r t t b ng đã cho phép chúng tôi đ c g p nh ng ng i đã chôn ch ng tôi lúc tr c. L n đ u tiên trong cu c đ i, tôi m i bi t b c m là gì và nh t là th u hi u đ c câu nói “cát b i tr v v i cát b i”. Th t da đã tan vào v i cát, ch c còn b x ng tr ng mà các b n anh đã t t c m lên t ng cái đ u, x ng vai, x ng c ng tay ng chân, và ngay c nh ng đ t x ng nh h cũng mò tìm cho đ . M t s i dây làm b ng giầy thép nh , cái m t làm b ng kính máy bay có hình dáng 2 ng i đ ng bên nhau đã đ c anh b n l y lên trao cho tôi và nói chính ch ng tôi đã làm đ t ng cho tôi khi nào tôi lên thăm g p m t. Anh đã ph i c t gi u bao ngày vì n u cán b th y là b t ch thu ngay. R t may là có m tôi và ng i cháu lo l ng l y r u r a x ng r i qu n vào v i b vảo trong m t cái b to đ chúng tôi mang v . Còn tôi ng i ch t c ng v i n c m t r i s u t i. Xót th ng anh.

Trên đ ng v m i g p toán ng i thăm nuôi. G p cô b n cũng đi v i m già, đang chuy n quà t ng khúc m t, tôi ch y l i đ m t tay. Khi tôi đ t bà c qua m t ng i tù đang cu c đ t đ i ru ng, ng n nhìn và kh g i m . Tôi quay l i giúp cô b n còn vài gi đ ăn, chúng tôi v a đi ngang thì l i nghe anh ta g i “em Li u”. Cô b n tôi nghe tên ngo nh m t l i nhìn và l i b đi luôn. Đem đ lên đ t cùng ch v i bà c chúng tôi l i quay l i tr l i đ đem n t ch c n l i, t b o cô b n, có l anh tù kia quen Li u đ y . Ta th y anh g i M l i kêu tên Li u đó. Ch m m t nhau r i mà Li u v n không nh n ra . T i khi anh ta quen c s cán b ch m lên đ ng kêu Li u. Anh đây, Tu n đây mà . Lúc đó bà c cũng đã tr l i và nh n ra con, c khóc òa ôm l y anh tù, còn Li u cũng khóc nh ng la “không ph i anh mà” không ph i anh đâu . Ng i ch ng yêu quý vì tháng năm đói kh ph i ăn khoai mì nên m t anh ta bi n đ ng vì quai hàm b nh ra và nh a đ c c a khoai mì làm cho t t c tù nhân đ u có cái m t vuông g n gi ng nhau c . Tôi cũng không c m đ c n c m t l i nghĩ r ng ch c ch ng tôi còn s ng thì m t mũi cũng ch nh v y mà thôi.

T tr i v ch có đ c nh t m t chi c xe đò, m i ng i ng i ch t c ng trong xe, còn có nhi u ng i ph i đ ng bám vào c a xe r t là nguy hi m. M con tôi v đ n ga Vinh là tr i đã t i, l i ôm c ng k nh m t cái b hài c t c a ch ng tôi. Ng i sân ga đ i tàu r t là nguy hi m vì m con tôi nh ngác v i x l quê ng i . M tôi ph i l y giầy bu c cái b và cu n quanh ng i . Ch s l m t đi thì kh l m. Tôi h i h p s h i còn h n khi đi v t biên n a. Tôi đánh li u vào nhà ngh mát c a nhân viên xe l a. Sau m t lúc nói chuy n gây c m tình và nh có “th t c đ u tiên” (xin tr ti n tr c) nên m con tôi đ c vào t m trú qua đêm yên lành. Sáng hôm sau cũng nh có ông qu n lý nhà ngh đó mà chúng tôi đ c lên tàu trong toa xe c a các nhân viên đi ngh mát. Tôi ph i tin t ng là chúng tôi đã c n trên che ch nên đã mang thoát đ c b x ng c a ch ng tôi v đ n n i đ n ch n. Vì n u không đ c c trong xe đó ch c ch n chúng tôi không th thoát kh i x khám xét trên tàu mà n u h phát giác ra là có x ng ng i là l p t c đ u i chúng tôi xu ng gi a r ng ho c quăng xu ng đi .

Gi đây lâu lâu tôi l i có c n ác m ng g p l i cái c nh mà công an đi s c s o trên tàu, b t m t t t c m i th đ khám xét là tôi hét lên b t gi y m hôi t đ m ng i. Sau đó l i n m xu ng v i n c m t trào ra không th ng n n i vì nh th ng anh và t i ph n mình đ n đ c. H n t i thì ch ng tôi đã đ c yên ngh t i nghĩa trang Thiên Chúa Giáo Bình Đ ng. Nh ng cũng không bi t đ c bao lâu n a vì h c n tính đ p c nghĩa trang m c dù đó là đ t t mà gia đình tôi đã ph i mua b ng nh ng cây vàng lúc h đ p nghĩa trang

Mäc Đänh Chi ngay trong thành phä Saigon .

*Bän mä con tôi xuäng phi träng Dulles vào mät buäi täi mäa täm tä cäa thäng 6 năm 1994. Đäc gia đänh cô em ra đäón, tôi mäng quá nhäng vän chäa hät lo sä, không biät đäây là thät hay mä. Näi ám änh bä bäc đi vùng kinh tä mäi và sä không nói có, có nói không cäa nhà näc công sän đä khiän tôi mät hät niäm tin. Tôi chä còn biät cäu Đäc Mä ban cho tôi mät phép lä.

Chúng tôi cä gäng häc häi đä hoà nhäp vào cuäc säng mäi ä Mä. Nay các con tôi đä ã ã n, đä thành đät và rät hiäu thäo. Chúng hät lòng lo ã ã ng, chăm sóc tôi. Tôi thät män nguyän, nhäng tôi biät tôi không thä ô m giä chúng mãi đäc. Chúng phäi có cuäc säng riêng, hänh phúc riêng. Dù biät väy, nhäng mäi khi chúng väng nhà, còn ã ã i mät mình tôi, tôi ã ã i thäy sä häi. Nhäng năm thäng khä cäc, häi hùng cäa thäi đä väng ã ã i kéo đän ám änh tôi. Hänh änh chäng tôi lúc oai hùng, mänh mä trong bä quân phäc, lúc rách nát, tä täi, thoi thóp trên trống tre ã ã i chäp chän quanh tôi. Tôi đä thì thäm väi anh: “ Đäi em đi cùng!” Väng, tôi ã ã c mong đäc säm ra đi bình yên đä đäc xum häp väi chäng tôi. Chúng tôi chä mäi đäc häng hänh phúc gia đänh có 4 năm 5 thäng. Tôi chä c chäng tôi cũng nuäi tiäc nhä tôi và đäng chä tôi đi väi anh. Chúng tôi phäi näi tiäp ã ã i nhäng ngày hänh phúc ngän ngäi xa xäa. Tôi không thä säng mãi trong cô đän đä run sä träc nhäng ám änh cäa đä väng và nhäng nhäng nhä khôn nguäi ngäi chäng mà tôi mãi mãi yêu thäng nhä buäi đäu gäp gä !!